

QUAY VỀ

Sau hơn 30 năm gắn bó với cuộc sống ở Mỹ, ông Hải và bà Lan quyết định về hưu và bắt đầu một chương mới của cuộc đời. Quyết định này, mặc dù bất ngờ với những người xung quanh, lại xuất phát từ một ước mơ giản dị, sống những ngày cuối đời an nhàn tại quê hương. Hai ông bà đã dành dụm được một khoản lương hưu kha khá, cộng thêm số tiền đầu tư từ kế hoạch lương hưu 401k, đủ để họ cảm thấy có thể an tâm sống thoải mái ở Việt Nam.

Ban đầu, ông bà chưa từng nghĩ đến việc quay lại Việt Nam để sống những năm tháng còn lại của cuộc đời kể từ khi rời quê hương. Tuy nhiên, sau khi nghỉ hưu, cuộc sống ở Mỹ bắt đầu dần trở nên xa lạ và trống vắng. Thời gian cứ thế trôi qua, và họ dần cảm thấy như không còn chỗ đứng. Đặc biệt, đứa cháu út của bà Lan giờ đây đã lớn, học trung học và lái xe đến trường một mình mà không cần sự giúp đỡ của ông bà như trước. Cảm giác bị lãng quên trong ngôi nhà rộng lớn của con trai khiến ông bà nhận ra rằng mình không còn là phần quan trọng trong gia đình nữa. Và chính điều đó đã khiến họ cảm thấy buồn và cô đơn.

Sự trống vắng ấy khiến ông Hải và bà Lan nghĩ về một cuộc sống mới, một nơi mà họ có thể cảm thấy mình hữu ích, có thể hòa mình vào nhịp sống của quê hương, nơi những kỷ ức thời thơ ấu vẫn còn nguyên vẹn.

Và thế là, sau những cuộc trò chuyện về những năm tháng nghỉ hưu, họ quyết định về Việt Nam. Mặc dù không dễ dàng để từ bỏ cuộc sống đã gắn bó suốt bao năm, nhưng đối với họ, việc quay về là một lựa chọn để tìm lại sự yên bình và niềm vui đơn giản trong những ngày tháng cuối đời.

Để chuẩn bị cho cuộc sống hồi hương, ông bà đã nhờ đứa em út ở Việt Nam tìm mua mảnh đất cách xa thành phố vài chục km [cây số]. Họ muốn tránh xa sự xô bồ, náo nhiệt của thành phố, tìm về một không gian yên tĩnh, nơi có thể tận hưởng những ngày tháng an nhàn, tận hưởng sự tĩnh lặng của làng quê.

Cuối cùng, mảnh đất mà ông bà tìm mua đã trở thành nền tảng cho một giấc mơ lâu dài. Sau vài tháng miệt mài xây dựng, ngôi nhà nhỏ của ông Hải và bà Lan, tuy không xa hoa nhưng đầy ắp yêu thương, cuối cùng cũng hoàn thiện. Đây chính là tổ ấm mà họ đã mơ ước suốt bao nhiêu năm tháng. Khi ngôi nhà đã hoàn thành, người em út ở Việt Nam không kìm nổi niềm vui, chụp những bức ảnh, quay video, và gọi Facetime để chia sẻ thành quả với ông bà. Những hình ảnh ngôi nhà hiện lên qua màn hình khiến đôi mắt ông bà sáng ngời hạnh phúc, khóe miệng không thể ngừng cười. Họ đã chờ đợi giây phút này

suốt bao năm, và giờ đây, giấc mơ ấy đã thành hiện thực, trong niềm vui trọn vẹn và xúc động.

Để chuẩn bị cho cuộc sống mới, ông bà mua vé máy bay một chiều về Việt Nam, dự tính sẽ sống thử vài tháng qua hết mùa đông trước khi chính thức từ bỏ quốc tịch Mỹ để sống hẳn ở quê nhà.

Dịp lễ Giáng Sinh vừa qua, ông bà đã ghé qua khu thương mại Eden để nhờ dịch vụ mua vé máy bay. Niềm vui trong họ không thể diễn tả hết bằng lời, khi họ nhận ra rằng chuyến trở về quê hương, nơi họ sẽ có một ngôi nhà nhỏ để an hưởng tuổi già, đã sắp sửa thành hiện thực. Suốt cả cuộc đời, ông bà chưa bao giờ có được một tổ ấm thực sự, vì thế, ước mơ này đối với họ càng trở nên đặc biệt và thiêng liêng hơn bao giờ hết. Chuyến đi này không chỉ là sự trở về, mà là sự kết thúc của một hành trình dài, mang theo niềm hy vọng và hạnh phúc mà họ luôn khao khát.

Ngày ông bà đặt chân về Việt Nam, cảm giác đầu tiên khi nhìn thấy căn nhà mơ ước là sự bất ngờ và hạnh phúc. Căn nhà cấp bốn, mái ngói đỏ, với những cửa sổ gỗ mộc mạc, thật sự không quá sang trọng nhưng lại mang đến sự ấm cúng, bình yên của một ngôi nhà tại làng quê. Ngôi nhà có một khu vườn nhỏ mà bà Lan dự định sẽ trồng cây ăn trái và những khóm hoa mà bà yêu thích như hoa cúc, hoa mười giờ, hoa lài, hoa hồng... Bao nhiêu năm xa quê, bà Lan mơ về những ngày tháng được tự tay chăm sóc vườn tược, nhìn những cây hoa nở rộ. Nhưng... thực tế lại không giống như bà tưởng.

Một tháng trôi qua, bà Lan đã nhận ra rằng những ước mơ về cuộc sống bình yên ở làng quê đang dần bị thay thế bởi những lo lắng và bất an. Mặc dù căn nhà nhỏ vẫn đẹp đẽ như ngày đầu, nhưng cảm giác hạnh phúc mà bà tưởng sẽ đến từ sự giản dị ấy dường như không còn nữa.

Mỗi buổi sáng, khi thức dậy, thay vì cảm thấy phấn chấn với công việc trong vườn như bà vẫn mơ ước, bà lại phải đối diện với những điều không lường trước.

Nước từ giếng khoan vẫn không thể sử dụng được, bà Lan đành phải bỏ tiền ra thuê người chở nước từ những nơi khác về dùng. Đôi khi, khi chưa mua được nước, bà cảm thấy bức rứt, khó chịu vì cuộc sống không còn tiện nghi như trước. Qua một thời gian, bà mới nhận ra rằng, dù đã trở về quê hương, cuộc sống vẫn không dễ dàng như bà tưởng.

Khách khứa vẫn đến thăm hai vợ chồng bà Lan không ngừng. Ban đầu, bà Lan nghĩ rằng đây là dấu hiệu của sự thân thiện, là cách mà bà con xóm làng bày tỏ sự quan tâm. Nhưng khi khách đến không chỉ thăm mà còn yêu cầu ủng hộ tiền bạc cho những dự án cộng đồng, cho các hội đoàn, chùa chiền, từ thiện... làm bà bắt đầu cảm thấy chán nản. Cứ mỗi lần có người đến, bà lại cảm thấy như mình là mục tiêu của những lời cầu xin không ngừng nghỉ. Thậm chí có những lúc bà chỉ mong yên tĩnh, nhưng lại không thể tránh khỏi những người tìm đến, với những lý do không thể từ chối.

Hàng xóm cũng không ngừng dòm ngó. Những ánh mắt tò mò, những câu hỏi vồn vã về cuộc sống ở Mỹ, về việc ông bà có thể giúp gì cho họ, khiến ông bà cảm thấy bức bối. Những lần đi ra ngoài, dù chỉ là đi bộ ra chợ, họ đều cảm nhận được cái nhìn của những người xung quanh. Ông Hải dù cố gắng mỉm cười và làm quen, nhưng sự chú ý quá mức khiến ông cảm thấy không thoải mái. Ông đã tưởng rằng, ở một nơi yên bình như thế này, họ sẽ có được những khoảnh khắc riêng tư, tĩnh lặng. Nhưng thực tế lại không như vậy.

Vào những buổi sáng, ông Hải ngồi ở hiên nhà, với ly cà phê trên tay, ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Tuy nhiên, thay vì cảm nhận được sự bình yên của làng quê, ông lại cảm thấy một nỗi cô đơn, một khoảng trống không thể lấp đầy. Tiếng gà gáy, tiếng trẻ con chơi đùa ngoài ngõ không còn mang đến niềm vui, mà chỉ là những âm thanh làm nổi bật sự vắng lặng trong tâm hồn ông. Những ký ức về những buổi sáng ở Mỹ, với không gian rộng lớn và những buổi sáng không có ai làm phiền, lại trở về khiến ông nhớ thương.

Bà Lan thì lại cảm thấy càng lúc càng bối rối. Những khóm hoa bà đã ước ao trồng, những cây ăn trái bà đã mong chờ chăm sóc, đều không thể thực hiện. Nước không sạch và những mối quan hệ với hàng xóm làm bà mệt mỏi. Bà bắt đầu nhớ những tiện nghi mà cuộc sống ở Mỹ đã mang lại. Cảm giác tự do, không có ai quấy rầy, không có những yêu cầu từ người lạ làm bà cảm thấy bình yên hơn rất nhiều.

Dần dần, cả ông Hải và bà Lan nhận ra rằng cuộc sống ở Việt Nam, dù rất đẹp, nhưng không phải lúc nào cũng như những gì họ mong đợi. Họ bắt đầu nhớ sự tĩnh lặng của cuộc sống ở Mỹ, những mối quan hệ xã hội mà họ đã xây dựng, và những tiện nghi mà họ đã quen thuộc. Bất chợt, họ nhận ra rằng mình không còn trẻ nữa, và có lẽ tuổi già không phải lúc nào cũng dễ dàng thích nghi với những thay đổi như vậy.

—oOo—

Hai tháng trước Tết Nguyên Đán, khi mùa hoa cúc bắt đầu trồng bán cho chợ Tết, ông Hải và bà Lan cảm nhận rõ rệt những bất tiện trong cuộc sống ở làng quê. Những người hàng xóm xung quanh trồng hoa cúc để bán, và mỗi sáng thay vì mở cửa sổ để đón không khí trong lành của miền quê, ông bà lại phải chịu đựng mùi phân hóa học và thuốc trừ sâu được phun liên tục trên các cánh đồng hoa. Bà Lan, người vốn dễ bị dị ứng với các loại hóa chất, cảm thấy ngột ngạt khi hít thở không khí nặng mùi hóa chất. Mỗi lần mở cửa sổ, thay vì hít thở không khí trong lành, bà lại phải nhanh chóng đóng cửa lại để tránh sự khó chịu và tác động của những mùi hóa chất độc hại. Sự khó chịu này dường như đã phá hỏng những giây phút bình yên mà họ mong đợi.

Cảm giác thất vọng dần dâng lên trong lòng bà Lan. Mặc dù ngôi nhà mơ ước vẫn đẹp đẽ trong tim, nhưng thực tế lại không như bà tưởng. Những khó khăn không ngờ đến, từ mùi hóa chất nồng nặc trong không khí đến những vấn đề về môi trường xung quanh, khiến bà càng cảm thấy bối rối và không thể sống tiếp trong điều kiện này. Những gì bà hy

vọng sẽ là một cuộc sống an nhàn và bình yên lại trở thành một chuỗi những thử thách không lường trước. Tình cảm của bà và ông Hải cũng dần phai nhạt khi họ nhận ra rằng nơi đây không phải là nơi mà họ tưởng mình sẽ tìm thấy hạnh phúc.

Sau hơn hai tháng sống trong căn nhà mơ ước, khi Tết Nguyên Đán sắp đến gần, ông Hải và bà Lan quyết định quay lại Mỹ. Quyết định này đến như một điều tất yếu. Họ đã thu xếp mọi thứ và nhờ người em út bán ngôi nhà cùng mảnh đất ở quê. Tuy nhiên, sau khi bán đi, ông bà chỉ nhận lại được hơn nửa số tiền đã bỏ ra. Dù vậy, bà Lan không trách móc, thay vào đó bà tự an ủi rằng dù mất mát, nhưng ít ra cũng còn được một phần, còn hơn là trắng tay. Họ trích một phần để trả công cho người em út và chuẩn bị quay lại với cuộc sống quen thuộc, tại Mỹ.

Mặc dù biết cuộc sống ở Mỹ không phải là hoàn hảo, nhưng ông bà nhận ra rằng đôi khi hạnh phúc không phải ở nơi mình sinh ra, mà chính là ở nơi mình cảm thấy bình yên và hạnh phúc. Ông Hải và bà Lan cảm thấy nhẹ nhõm hơn khi trở lại Mỹ, nơi mọi thứ đã trở nên quen thuộc, không có sự bức bối hay mối quan hệ xã hội khiến họ cảm thấy căng thẳng. Những kỷ niệm về Việt Nam vẫn còn đọng lại trong lòng họ, nhưng sự ổn định và niềm vui trong cuộc sống cũ khiến họ cảm thấy hạnh phúc thực sự.

Qua tất cả, ông Hải và bà Lan nhận ra rằng, mỗi người đều có một nơi để thuộc về. Đó có thể là những ký ức, những nơi chốn, và những người thân yêu. Và đối với họ, “nhà” không chỉ là nơi sinh ra, mà là nơi họ tìm thấy sự an yên thực sự. Dù không phải là nơi họ đã mơ ước lúc đầu, nhưng họ đã tìm lại được sự bình yên trong cuộc sống của mình, nơi họ cảm thấy thực sự thuộc về.

Võ Phú

nguồn: internet eMail by cathy chuyển

*Đăng ngày Thứ Bảy, May 31, 2025
tkd Khoá 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*